

Ringen men ogsaa en gylden Krands som *Amphitrite*, Poseidons Gemalinde, Havets Dronning, havde skænket ham.

Bagsidens trede qvindelige Figurer ere sammenstillede i nøiagtig Symmetrie med Forsidens Gruppe, og tyde hen paa de *isthmiske* Kamplege, for hvis Stifter Theseus angaves i Oltiden (see f. Ex. *Plutarch's* Vita Thesei 30te Cap.; *Hygin* Fab. 273 o. s. v.); og denne Overeensstemmelse af begge Siders Forestillinger berettiger til at antage at denne Krater har været en Priisvase til Belønning for Seier i et eller andet *Isthmisk* Ridderspil.

Justitsraad *Molbech* har meddeelt Selskabet et historisk Foredrag om de *finniske* og *lappiske* Folkefærd, for saa vidt disse have været og tildeels endnu ere Indbyggere i det skandinaviske Norden, om Forholdet imellem de nu, ved Navnene *Finner* og *Lapper* adskilte Stammer; om begges Forhold til Nordens Indbyggere af gothisk Stammen og om Vanskelighederne ved paa en *historisk* Vei, at afgjøre Spørgsmaalet: om Finner eller Lapper have været den tidligere, fra Gother Stammen forskellige Folkeslægt, i Norden, om hvis Tilværelse i Fortiden gamle Myther og Sagn synes at vidne, og saaledes at betragte som Scandinaviens oprindelige eller ældste Indbyggere?

Den i Aaret 1833 efter Selskabets Foranstaltning, af en dertil udnævnt Commission undersøgte Rune-Indskrift paa Runamo, (i Blekings Lehn, Bräkne Herred, Hoby Sogn), har en af dens Medlemmer, Professor og Geheime - Archivarius *Finn Magnussen* i Mai 1834 seet sig i Stand til at oplyse. Da Indskriften, saaledes som den af Commissionens naturforskende Medlem Prof. *Forchhammer*, ved de med Trækkene blandede naturlige Sprækkers og Ridsers Afsondring, paa Stedet var erkjendt at være indhugget af Menneskehænder, var blevet stukket i Kobber, og Prof. *Magnussen* jevnførte Kobbersticket med Originaltegningen,

forsøgte han, efter tit at have forgjæves prøvet paa at dechiffere Indskriften paa sædvanlig Maade. at læse den bagfra, eller fra Höire til Venstre, og dette lykkedes ham over al Forventning, da han strax tydelig fattede dens tre første Ord. Naturligviis fortsatte han Læsningen paa samme Maade, og inden to Timer var hele Indskriften, forsaavidt dens Træk endnu ere synlige eller ubeskadigede, efter hans Mening fuldkommen dechiffreret, paa et Par Ord nær, hvilke han siden nærmere har berigtiget. Efterhaanden som han fik Ordene læst, nedskrev han dem; det viste sig strax at de vare skrevne i det oldnordiske Sprog, og udgjorde, forsaavidt Ord eller Stavelser ikke fattedes i dem, ved at være deels muelig forvitrede, og, deels, som man tydelig seer, voldsomt borthugne eller gjorde ulæselige, fuldkommen regelrette, ja endog allitererede Vers efter de gamle Skjaldes Regler (nemlig forsynede med Bogstavriim eller visse til hinanden, i Udtalens Lyd, svarende Bogstaver, i visse af Versenes Ord) — i det Versemaal, som netop fordum kaldtes de gamle Digtningers Toneart (*fornyrðalag*), og som sees at være det samme; som det, hvori Stærkodder affattede det Kvad om Braavalle-Slaget, hvilket Saxo har benyttet i sin Fortælling derom. Indskriften synes at være udhuggen kort förend dette Slag holdtes, mellem Harald Hildetand, de Danskes, og Ring, (ogsaa kaldet Sigurd Ring) de Svenskes Konge, fordum det störste og mest berömt i hele Norden; mange norske, ja selv tyske og russiske Fyrster og Kæmper deeltog og deri. Det henføres sædvanligst til Grændsen af vort Nordens Fabeltid og historiske Tid, samt ellers saaledes til forskjellige Tidspunkter, nemlig: af *Wallmann*, til Aar efter Christi Födsel 680, *Espolin* 718, *P. E. Müller* 730, *Torfæus* og *Suhm* 735, *Bredsdorff* til 760. För *Torfæus* antog man at Braavalle-Slaget holdtes henved Aar 325, eller endog för. Ogsaa om Stedet, hvor det holdtes, have de nyere Forfattere været uenige,

med Hensyn til de Gamles Fortolkning. Enten saa Slaget er blevet holdt paa Braavalle Hede, i Smaaland eller paa Braavalle Slette ved Braavigen (Bråvik) og Varaå i Öster-Gothland (dog især i det sidste Tilfælde), kan Runamo antages at have ligget paa Veien til Valpladsen fra Skanör af, for den Deel af Haralds Hær som drog landveis derhen. Paa en eller flere Rastdage, bestemte til höitideligt Offer og Gudstjeneste, efter de oldnordiske Hedningers Skikke, synes Indskriften at være udhugget; han læser den nemlig saaledes (uden at anföre Vokalerne med de nu brugelige islandske Accenter):

HIILTEKINN RIKI NAM

GARþR IN HJO

ULI EIT GAF

VIGI OpIN RUNAR

HRINGR FAI

FALL A MOLD

ALFAR, ASTAGOD

OLA (FJAI).

OpIN OK FREI

OK ASA KUN

FARI (FARI)

FJANDUM VARUM

UNNI HARALDI

ÆRIN SIGR.

Af Indskriftens Ord er *fjai* (*fjdi*) noget beskadiget med Meiselen og saaledes ikke fuldstændig læseligt; *fari* er derimod saaledes indbefattet i en eneste Character eller Binderune, at det kan læses dobbelt, nemlig baade op- og nedvendt, formodentlig med Hensyn til magisk Overtro, ligesom lignende Ord pleiede saaledes at gjentages i Vers af saadant Indhold. Navnet *Öli* begynder snart med U og snart med O, ligesom sligt er Tilfældet i andre Runeskrifter, hvor

disse Bogstaver tit forvexles med hinanden, hvilket og gjelder om Middelalderens nordiske Membraner. Til denne Læsning svarer ellers følgende ordrette Oversættelse:

Hildeckind indtog (*modtog*) Riget (*Rigerne, Regjeringen*)

Gard indhuggede (*Runerne*)

Ole Eed gav (o: *aflagde Troskabseed*)

Odin vie (*hellige*) Runerne!

(Gid) Ring faae

Fald paa Muld!

Alfer, Troskabsguder (*Venskabs- og Kjærlighedsguder*)

Ole (*hade, — skye, forlade!*)

Odin og Frei

og Asers Slægt

ödelægge (ödelægge)

Vore Fjender!

Unde Harald

en stor Sejer!

Fölgende Mening og Tankegang synes at ligge i Runamo-Indskriften, naar man jevnfører den med de Oldtids Beretninger som indeholdes i Saxos Danske Historie, og i det saakaldte *Sögubrot af fornkonungum*, et kosteligt Brudstykke af en gammel ellers tabt Saga om Danmarks og Sverrigs Oldtidskonger, efter dets nyeste og beste Udgave. Först bevidner Indskriftens Forfatter at Hildeckind (eller Hyldeckind) har modtaget eller indtaget Riget (muelig især det Rige eller den Provinds hvori Stedet ligger) og altsaa besidder det med fuld Ret. Hint Tilnavn har hidindtil været aldeles ubekjendt, men Indskriftens övrige Indhold gjør det upaatvivleligt at det her tillægges den samme danske Konge som ellers i de os bekjendte Eddaer, Sagaer og Oldtidskvad, saavelsom og af Saxo og flere danske Forfattere, amindelig kaldes Harald Hildetand eller Hylde-

tand (*Hilditönn*, *Hilditavn*). Begge de førstnævnte Hovedkilder anføre forskjellige Folkesagn, der vel kunde have givet Anledning til Tilnavnet Hyldekind (Manden med den saarede, men atter tilgroede Kind) hvilket Harald allerede af en saadan Hændelse, har faaet i sin Ungdom, hvorimod Sagaen bevidner at han fik det andet, Hildetand (som egentligst betyder Krigsgudindens- eller Krigens-Tand) fordi han var en stor Kriger som havde holdt flere Feldtog end nogen anden af hans Slægt. Heraf bliver det klart, at denne Konge først sildig kan have faaet dette nu almindelig bekjendte Tilnavn, som bragte det første i Forglemmelse. Den gamle nordiske Historie afgiver adskillige lignende Exempler paa slige Forandringer, hvorved endog Tilnavne ere traadte istedenfor Egennavne, saa at disse sidste endog næsten fuldkommen tilsidesattes eller glemtes. — Dernæst bevidner Gard (*Gardr*, *Garðr*, *Garþr*) at han har indhugget Runerne. Han nævnes udtrykkelig af Sögubrot som en af Haralds Skjalde og Kæmper, som deeltog i Braavalleslaget, samt synes at kaldes af Saxo *Gardh* fra Byen Stange (eller Stangby) og er tillige rimeligviis den Garthar, hvilken Stærkodder, efter samme Forfatter, roser sig af at have fældet i Slaget. — Efter at have tilkjendegivet sit eget Navn bevidner Skjalden og Runemesteren Gard at en vis *Uli* eller *Oli*, (Ole) havde aflagt Eed, det vil sige en Troskabseed, som Haralds Hærfører. Han er upaatvivlelig Saxos *Olo vegetus*, Sagaernes *Áli* eller *Óli frækni*, som forhen havde staaet i Haralds Krigstjeneste, men var gaaet over til hans Fjende, Kong *Ring*, Saxos *Ringo*, Sagaernes og Indskriftens *Hringr* (eller *Ringr*). Hvad vi af Indskriften have tilbage maa betragtes som et slags magiskreligiøs Bandsættelse af Landsforræderen og Bønner for den retmæssige Konges Sejer i en forestaaende Kamp. De bebudes ved den korte Indledning: "Odin vie Runerne!" Meningen heraf er uden Tvivl den, at den paakaldte (ellers af Harald Hildetand

ivrig dyrkede) Gud, maatte give den paafølgende Bön, en saadan Kraft, som kunde formaae Guderne til dens Opfyldelse. Indskriftens övrige Deel er, forsaavidt den ikke er bleven voldsomt borthugget, tydelig nok.

Kong Harald Hildetand, hvem Oldsagnene tillagde ikke allene Herredömmet over Danmark og Sverrig, men ogsaa betydelige Erobringer i Tydskland, Frankerige, Nederlandene og Storbritannien (Northumberland og Cumberland) meentes allerede i Middelalderen at have ladet Runamos Indskrift indhugge. Dette vide vi af Saxos Beretninger paa forskjellige Steder af hans danske Historie, jevnførte med hinanden. Først hedder det nemlig i Fortalen, hvori han kortelig beskriver de nordiske Lande: "I Bleking sees en Klippe, bekvem for Vandrende, (eller forsynet med en Gangstie) og ligesom overströet med forunderlige Bogstavtegn. Der löber nemlig en Fjeldsti fra den sydlige Havbred ind i Verendes Örkener. Den omgives (til begge Sider) af to Linier (eller Streger) kun adskilte fra hinanden ved et lidet Rum, men dog betydelig udtrukne i Længden. Mellem dem er der en Flade, som viser sig at være udhuggen overalt med Figurer (Characterer) bestemte til at læses. Skjönt dens (Fjeldstiens) Beliggenhed er saa ujevn, at den snart gjennemskjærer Fjeldhöjder, snart udstrækkes over Dalenes Dybder, kan man dog tydelig spore at Bogstaverne gaae ud i en Række. Disses Betydning sögte Kong Valdemar, den hellige Knuds lykkelige Söe, som forundredes herover, at udforske, og udsendte derfor Mænd, som skulde bereise denne Klippe, for ved en meget omhyggelig Undersögelse at gennemgaae den hele Række af de der synlige Characterer, og derefter optegne (indskjære) dem paa etslags Stokke, efter de selvsamme Skikkelser (til Punkt og Prikke). De kunde dog ingen Mening faae ud af det Hele, fordi de indgravede Træk (eller: Indridsningens Udhuling) deels vare udfyldte med

Dynd, deels udslidte af Fodgjængerens Spor, saa at Skriftrækkenes Udstrækning løb utydelig sammen paa den fortraadte Gangsti (o: Bogstavernes Træk løb i hinanden og forvildede Læseren). Heraf er det klart at ogsaa de haarde Klippers Ridser, gjennemregnede af langvarig Væde, groe igjen, enten ved sammenblødet Dynd (Støv og Jord) eller ved jævnlig Overøsning af heftige Byger."

I Værkets 7de Bog siger Saxo herom, idet han beskriver Kong Harald Hyldetands (eller Hildetands) Liv og Levnet: "Han drog Om-sorg for at hans Faders Bedrifter bleve indgravede, af Kunstnere, paa den Klippe i Bleking, om hvilken jeg ovenfor har talt." Da Saxo levede i den ovennævnte Kong Valdemars (nu kaldet den Stores eller den 1stes) Regjeringstid (fra 1157 til 1182), i hvilket Tidsrum denne Monumentets Undersøgelse sandsynligviis er foretaget, maa hans her anførte Beretning derom i Hovedsagen være sandfærdig, skjönt hans Beskrivelse (over Indskriftens lange Udstrækning og øvrige Beliggenhed ingenlunde er nöiagtig. Deraf indsee vi, at han ikke har været selv paa Stedet, men misforstaaet de ham meddeelte Fortællinger derom, ved at sammenblande en lang Fjeldsti gennem en stor Deel af Bleking med Fodstien over Runamos Klippeflade. Indskriftens nu først skete Dechiffreering bekræfter Saxos Udsagn, forsaavidt det indlyser deraf at Kong Harald virkelig har ladet den udhugge, hvorimod han har feilet i den Angivelse, at den indeholdt Haralds Faders Bedrifter. Det er mueligt at denne gamle Beretning er bleven foranlediget derved, at de af Valdemar den 1ste udsendte Runemestere, ved at læse Runerne forfra, have læst *Haldan* for *Harald*, og da maattet holde op med Læsningen. Ogsaa er det, af Saxos Beskrivelse, sandsynligt at en Deel af Klippens naturlige Sprækker og Ridser allerede da har været til, og forvildet Runeskriftens Læsere, ligesom de saa tit siden have gjort, indtil de af en kyndig Naturgrandsker tilsidst saaes rigtig i Videnskabens Lys.

Den Skrift, hvori Indskriften nu sees at være affattet, bestaaer upaatvivelig af oprindelig simple, meest ægte nordiske Runer, uden egentlig Punktering (hvilken overhoved de ældste pleie at mangle) men som sagt, læste bagfra eller fra Höire til Venstre, (ligesom i orientalske, hetruriske, de ældste græske o. fl. Indskrifter) samt ovenikjøbet omsatte paa den kunstige og især for uövede Runelæsere let vildledende Maade som hörer til visse, forðum meest hemmeligholdte Arter af Runeskriften, kaldede *Bandrúnir* Baandruner, *Veffjur*, Vævninger, Forviklinger, *Límtingar*, sammenlimede Træk, vel ogsaa *Slitrunur*, (af modsat Betydning) sönderslidte Skrifttegn, (da Brudstykker tit anvendtes til deres Sammensætning) og endelig *Galdrastafir* eller Trolddomscharacterer, hvortil saadanne kunstige Runer i ældre og nyere Tider ere blevne anvendte af Overtroiske. Af lignende Art har og formodentlig det saakaldte *Stafkarlsletr* (Stavkarls Skrift) været, hvori Snorre Sturlesön af en Ven blev advaret om Anslag mod hans Liv (Aar 1241) men hvilken han, til sin Ulykke ikke kunde læse. Nogle blandt Binderunerne ere affattede saaledes, at et heelt Navn eller Ord sees at være sammentrængt til et eneste Bogstav eller Character. Dette forudsætte forskjellige Vers fra Middelalderen at være vel bekjendte for dem som ret forstode sig paa at skrive eller læse Runer f. Ex.

Rista má

rúnastaf

einn fyrir orð hvert,

hvilken halve Strophe formodentlig kan antages for et Brudstykke af den ældgamle versificerede Runelære; samt

Litera runica vox erit unica si bene calles.

Paa denne Maade ere Odins, Freis, Ringsog Haralds Navne her skrevne som sande runiske Monogrammer — (at sige af den i Middelalderen bekjendte diplomatiske Art, forskjellig fra den numismatiske paa

gamle græske og andre Mynter) svarende til de bekjendte for Christus, og mange menneskelige Egennavne fra Middelalderen. I Island vide vi at Troldkarlene sammensatte 8 saadanne monogrammatiske Navne for det gamle Nordens hedenske Guddomme, nemlig Baldur, Tyr, Thor, Odin, Loke, Hæner, Fjölner, (Freyr?) og Frigga (Freya?) til Anvendelse ved Udövelsen af deres Trolddomskunster, ligesom og til visse gamle Besværgelser forskjellige af Odins Tilnavne. Paa samme Maade skreves Trolddomscharacteren Thors Hoved (*pórs höfuð*) m. fl. Hertil svare og, i Middelalderens Skrifter, de saakaldte *literæ coarctatæ*, især den Art deraf som kaldes *innexæ* eller *implexæ* (sammenbundne, indviklede Bogstaver eller Characterer). Fra lignende Configurationer nedstamme og de nordiske, vel og nedertydske Bomærker, som fordom bestode af Runer, (ligesom endnu tildeels i Island, Norge og Sverrig). Vaabenmærker og Bomærker af denne Oprindelse skulle endog endnu findes i Nederlandene, hvoraf Westendorp (1824) har søgt at vise at Runerne have der været almindelig brugte i Oldtiden. Det kan vel være at disse ere bragte derhen af hedenske Danske, af hvilke et stort Antal nedsatte sig der, og opkaldte en vis Egn Danmark, efter deres Fædreland. Vistnok er det höist besynderligt at finde at den i vor Historie noksom bekjendte hollandske Sigbrit (eller Sihbrit) sees at have betegnet sit Navn ved et Rune-Monogram som er fuldkommen sammensat efter de samme Regler, som de, der findes at være fulgte i Runamo-Indskriften; denne sidstmeldte grændser ellers nærmest saavel til forskjellige, hidindtil næsten ubekjendte Mindesmærker i Sjælland og Sönder-Jylland (som snart haabes at blive saavidt muligt oplyste) som visse Klippeskrifter i Sverrig og Norge, samt til de ældste blandt de indviklede Runetegne, som findes i adskillige af Islands mærkværdigste Klippehuler, hvilke de lærdeste Oldgrandskere (som Brynjulf Svendsen, Arne Magnussen

og Eggert Olafsen) have holdt for at være de ældste hedenske Trol-
domscharacterer. Prof. *Finn Magnussen* har i sine Ungdomsaa-
r havt Leilighed til at betragte, og tillige, ved Ældres Underviisning,
til at læse de simpleste blandt dem. I den modnere Alder har han
med Opmærksomhed undersøgt de mere udviklede af hine besyn-
derlige Figurer, meest efter paalidelige Afridsninger (f. Ex. Hr.
Biskop *Steingrim Johnsens* af Binderunerne i den ellers kun lidet
bekjendte Paradis-Hule i Rangaavalle Syssel) og dette Studium har
i Forening med afdøde lærde Islænderes Underretninger) i uudgivne
Haandskrifter) om denne Skriftart overhoved, mest bidraget til den
Lethed, hvormed han troer at have, saavidt muligt, dechifferet
Runamo-Indskriften, om hvis Læsning baade han og andre før
havde tabt alt Haab, — saasnart han havde opdaget, at den burde
læses fra Höire til Venstre, men ikke paa den ellers, for nordiske
Indskrifter, sædvanligste Maade. Det maa ellers bemærkes, at de
heromhandlede Runers Dannelsesmaade, især i Begyndelsen, er no-
get afvigende fra den som sees paa de almindelige Runestene fra
Hedendommens sidste Periode, saavelsom og fra den christelige
Middelalder, i det de mere ligne naturlige Grene, Kviste eller
Stilke. Man seer da her tildeels Runernes ældste Form, som den
antages at have været, dannet for Hedningernes overtroiske Spaa-
domskunster, til formeentlige Orakelsvar, efter *W. C. Grimms* og
F. Magnussens af hinanden uafhængige Forklaringer (Ueber
deutsche Runen S. 296-320; Dansk Oversættelse af den ældre Edda
III, 75-96). Den danske Opsats blev skrevet i Aaret 1819, i Anled-
ning af Hs. Excellence, Hr. Overkammerherre *Hauchs*, ved Hs.
Durchlauchtighed Landgreve *Carl* til Hessen foranledigede Önske
om en Betænkning over Betydningen af adskillige besynderlige
Characterer (som meget ligne Nordens ældre hedenske Runer)
paa en 1818 ved Willingshausen i Hessen fundet hedensk Gravsteen.

Runamøindskriftens Udseende i det Hele og dens særegne Characterers Beskaffenhed vil ellers bedst kunne erfares af de Tegninger deraf, som Selskabet har foranstaltet stukne i Kobber, og som skulle ledsage den fuldstændige Beskrivelse og Forklaring over dette mærkværdige Monument, som snart vil blive indrykket i dets Skrifter.

Indholdet af Runamos Indskrift kan vel i og for sig selv ikke ansees for at være særdeles vigtigt, men ikke desmindre giver dens Dechiffreering adskillige for Nordens Historie oplysende og interessante Resultater, især disse: 1) At Runerne, tildeels bundne, af magisk-kryptographisk Art, brugtes, samt vare mangefoldig uddannede, i Nordens Hedenold, (henved 700 Aar efter Christi Fødsel), ligesom og at de (i det mindste i visse Tilfælde) da skreves fra Höire til Venstre. Her kan maaske denne Skrivemaade være blevet anvendt af magisk-overtroiske Grunde, thi det kan og bemærkes ved Indskriftens Original (som ikke, formedelst det Nydanske forandrede Sprogbrug, kan siges om Oversættelsen) at om man end Ord for Ord (ikke Bogstav for Bogstav) læser den bagfra, giver det Hele dog den selvsamme Mening. Af Middelalderens Skrifter kan man see, hvilket og der ved Exempler vises, at man netop har anseet saadanne Bønner og Besværgelser for de kraftigste; en lignende Overtro har og, især om Poesie af den Natur, (de saakaldte *sléttubönd*) været gængse blandt en Deel af Almuen i Island, lige til vore Dage. 2) At Aser og Alfer overhoved, især Odin og Frei (Freier eller Freyr) samt Troskabs- Venskabs- og Kjærligheds-Guddommene (*ástagoð*, især *Freja*) da dyrkedes i Danmark, hvilket ogsaa saavel Sagaerne, som Eddadigtene, ja endog tildeels endnu tilværende Folkesagn og Almuetro bekræfte. 3) At den gamle danske Tunge, nu kaldet Islandsk, taltes og skreves i Danmark, förend Island blev opdaget. Herved maa det bemærkes at alle de Ord som forekomme i Indskriften, mere eller mindre stemme overens med Middelalderens eller nyere Dansk, med Undtagelse af et

eneste *ærin* (*örin*) som dog synes at stemme overeens med det platydske eller sönderjydske *aarig*. 4) At danske Vers da affattedes efter de for *Fornyrðalag* eller *Starkaðarlag* (de ældste Digtes eller Stärkodders Versemaal) gjeldende Regler, med vedbörlig Alliteration, og 5) at Saxos og visse gamle Sagaers hidindtil af Mange blot for mythiske anseete Fortællinger, tildeels beroe paa historisk, ja her endog næsten paa diplomatisk Grundvold. Herved maa vi endelig ledes til at troe at den historiske Stärkodder (der vel maa adskilles fra en eller flere mythiske) virkelig har levet i Braavalle Slagets Tid, og at hans Vers, benyttede af Saxo og *Sögubrots* Forfattere, have handlet om denne beröimte Begivenhed, om de end, da de saaledes brugtes, have været noget forvandskede af Traditionen, især formedelst Sprogets successive Forandringer. Höilig er det at beklage, at vore Oldskrifters skarpsindige og lærde Fortolker, den förste Ophavsmand til Runamos videnskabelige Undersögelse, Biskop *P. E. Müller*, ved en meget for tidlig Död hindredes fra at fuldföre Saxos værdige Udgivelse, uden at kunne meddele den lærde Værden sine Bemærkninger ved den heromhandlede Opdagelse (der ellers glædede ham meget), da de vistnok, som udsprungne af mangeaarig ufortröden Grandskning over disse Æmner vilde have blevet særdeles lærerige og oplysende.

Ordbogscommissionen.

Revisionen er kommen til Ordet *Skjöde*, og Trykningen af Bogstavet S er fremrykket til Ordet *Skie*. 42 Ark ere trykte af det Bind, som indeholder dette Bogstav.

Meteorologisk Committée.

Committéen har modtaget Iagttagelser fra Landphysicus *Thorstensen* og Kammerraad *Melsted* i Island, Candidat *I. Vahl* og